

ВІСНАД

№2
ЛЮБЛИН
ЛЮТИЙ 1988

ЧАСОПИС ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОЛОДІ

ІЗ БОГОСЛОВА

МІЖ СХОДОМ І ЗАХОДОМ

У кожному періоді історії, незалежно від умов життя, людина задає собі питання про значення власного існування. Особливо важкими є пошуки сенсу і цілі життя у сучасному світі. Різкий технічний прогрес і розвиток природничих наук призвели до загублення особовості людини та зіпхнення її ролі на другорядний план.

Скомпліковане щодення ставить багато перешкод у віднайденні власної тотожності, але одночасно провокує до висилювання. Для людини, яка прагне жити повним і творчим життям, окреслення свого місця у світі є головним пунктом. Стає конечним вибір між життям правдивим, а поверховим.

Багато людей підіймає це висилювання творчого існування. Свідчить про це хоча б безперервно зростаюче зацікавлення антропологічними науками. Увага скерована на досягнення східних дисциплін /йога/, релігіознавство і містику, говорить про існуючу потребу глибини в людині. Вказує на таку неvistарчальність антропології чисто гуманістичної, пошукуючої джерела сили в самій людині і обмежуючої її до вимірів земного життя.

Належало б задати питання: що дає людині ХХ-го століття релігія, богослов'я, а особливо християнська антропологія? Чи є в силі розв'язати її проблеми, чи хоча б роз'яснити?

Антропологія, яку пропонує хрис-

тианство, намагається показати фундамент людської гідності і впливаючі звідси наслідки у відношенні до Бога. Тісно зв'язаний з антропологією персоналізм відкриває вартість і велич людини, вказує на її зв'язок з дійсністю, а завдяки тому дає можливість окреслення місця у цьому світі.

Щоб окреслити вартість антропології більш детально, належить зазначити, що вона не становить однорідної, систематичної науки, а має багато тематик і пропонує різноманітні розв'язання. Переважно виділяється дві великі, відмінні традиції: східну і західну. Кожна з них дає можливість поглиблення власної свідомості в іншому аспекті. Формуючись в інших умовах, обидві пропонують різні образи людини.

Західні антропологічні теорії гідність людської особи підкреслюють в ідеї Божого партнерства. Людина створена Богом є покликана до ведення з Ним діалогу і співпрацювання у творчому перероблюванні дійсності, бути в повні особю може тільки перед Богом у відношенні до Нього. Повне об'явлення про свою гідність людина відкрила в Ісусі Христі. Він вернув втрачене через гріх, і у факті втілення показав, що є братом людини.

Східне богослов'я більше звертає увагу на розуміння особи, як нерозгаданої таємниці - містерії. Вона є більш оптимістична - фундамент величчч людини бачить у його неvтрачальному іконічному вимірі. Завданням людини, як ікони Бога, є уподібнення її до свого Сотворителя, а також, запровадження до Нього цілого космосу /"перебожествлення себе і світу"/.

ЦІННІСТЬ ВИХОВАННЯ СІМ'ЄЮ.

Східна антропологія бачить у людській особі істоту покликану до участі в житті Бога, вже тут на землі. Те що є божественним у людини, в найбільшій мірі показав Христос у своїй людськості.

Певну трудність становлять відмінні підходи, але перед усім вони є вартістю, яка дає можливість широких пошуків. Різноманітності, які випливають з багатства людського почуття і досвіду слід трактувати, як шанс для найповнішого охоплення тайн Бога і людини.

У цій ситуації не вистачить знайомість лише власної традиції. У багатьох галузях вона може виявитися незадовільною, і багато придбати доповнюючись і поглиблюючись теж з іншої точки зору. Не вимагає особливого доводу потреба знайомості духовного багатства Сходу і Заходу для вірних Української Католицької Церкви, що коріннями виходить з духовності Сходу, а від 400 років залишається під впливом західного богослов'я.

Доводження більшої вартості якоїсь з двох великих традицій було б не тільки непотрібним, але і неправдивим. Кожна має своє багатство вирощуване і творене століттями. Йвес Конґар - католицький богослов - переказав це у словах, які повторювались неодноразово. Варто однаке ще раз вдуматися у них - "Не даремно християнський світ від початку мав свій Схід і свій Захід... Богослов'я є цілком католицьке тільки тоді, коли беручи приклад зі здорового організму, глибоко віддихає і вбирає кисень за допомогою своїх обидвох легенів!"

Будучи християнами і католиками східного обряду ми особливо повинні пам'ятати про це.

Аліція Хрін

Виховання дитини починається вже в лоні матері. Підтвердили це найновіші наукові дослідження, довели вони до висновку, що матір впливає на дитину цілою своєю особовістю, заки дитина побачить світло денне.

Слово виховання окреслюється багатьма способами. Кожен з них підкреслює різні аспекти цієї самої проблеми. Одні говорять, що виховання є постійним процесом народжування, переміни всіх елементів особовості. Другі доказують, що через виховання лише визволюються можливості дитини. На думку Гастона Куртуа - "виховувати, значить, видобувати з дитини при її найбільшому і чимраз свідомішому співдіянні - людину, християнина, святого".

Дитина, у світлі християнської віри, це великий дар Божий, а одночасно таємничий скарб з цілим своїм багатством, можливостями, невідкритими ще талантами зложеними у руки батьків. Вони перш за все стають відповідальними за це, чи дитина здійснить завдання назначене їй Богом.

Існує виховання замірене і незамірене. По суті дитину виховує все, з чим вона зустрінеться. Виховання замірене має на меті передати вихованкові вибраний світогляд, деякі принципи життя та ієрархію вартостей. Здійснення цього процесу мусять відповісти на основні питання: кого, від коли, на кого, для кого виховуємо?

Лише в сім'ї - основному середовищі, в якому виховується дитина, творяться стислі зв'язки, і їх не можна відтворити в жодному іншому середовищі. На фундаменті біологічного з'єднання повстає психічний зв'язок, який віддзеркалюється у цілому житті одиниці. На цю своєрідність сім'ї звернули увагу між іншими психологи з Відня - подружжя Бухлер. Після завершення ряду дослідів дійшли до висновків:

- виховання в сім'ї не можна нічим заступити, особливо в першій фазі розвитку дитини
- сім'я творить основу особовості, передає відповідне психічне при-

- дане
- сім'я стає центром навчання етичних вартостей
- постачає одиниці внутрішні регулятори заховання
- заспокоює основні потреби дитини.

До подібних висновків прийшов А.Адлер, який також досліджував виховачі процеси сім'ї. Ствердив між іншими: "цілий характер людини, її ідеали, аспірації, прагнення, спосіб життя можна вивести з періоду раннього дитинства".

Сім'я підготовляє дитину до майбутнього подружжя, а також до реалізування духовного покликання. Проблеми ці були темою численних документів католицької Церкви, стали зав'язкою соборових сесій, пастирських листів, енциклік. "Сім'я це основне, природне і спонукує середовище виховання, яка найповніше відповідає природі людини. Батьки мають найбільше право і обов'язок до виховання своїх дітей. Воно є первісним, натуральним, непідв'язальним, воно виключає заступлення і не може бути ніким загарбане" - Іван Павло II.

До важливих елементів правильного виховання в сім'ї, перш за все, зараховуємо її тривалість і зчепність. Вони стають конечними в заспокоєнні основних потреб дитини, особливо потребу безпеки. Всіляки хиби в цій ділянці можуть довести до поганих наслідків в нервовій системі та в емоційній рівновазі. Сприяє це депресії, яка утруднює координацію рухів і всякого роду труднощам в психічному і фізичному розвитку людини.

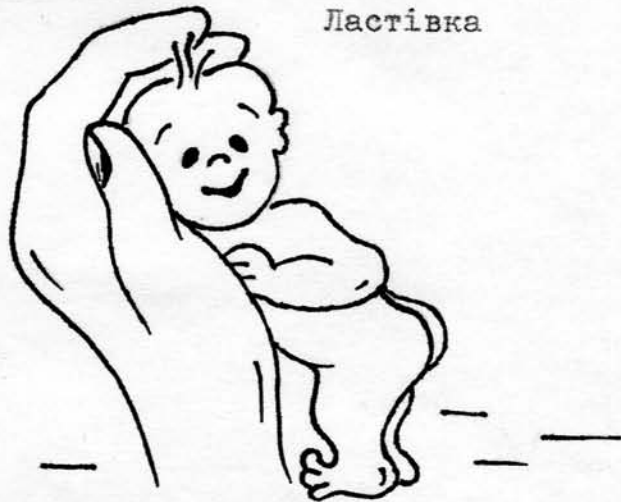
Зчепна сім'я, дає можливість правильного суспільного розвитку дитини, яка згодом вмє активно включитися в діяльність різних середовищ.

Рідний дім має вирішальний вплив на це, як дитина оцінює різні інші середовища. В своїм домі діти вчать-ся спостерігати вимоги і прагнення інших людей, пошани для другого, саме з дому виносить фундаментальні цінності, такі як: добро, краса, правда, тут також вперше зустрічається зі звичаями, традиціями, національною культурою.

На такій підставі оформлюються основи характеру людини, зразок, за яким вона буде поступати у майбут-

ньому житті. Досягнення правильних постав можливе лише в атмосфері любові, спокою, радості, оптимізму, чутливості. Ніхто з батьків не може бути звільнений з цього обов'язку творення властивого клімату для себе і своїх дітей.

Ластівка

ІЗ ПРЕСИ

В російському журналі "Московские новости", а згодом в польському часописі "Форум" - появилась стаття про католицько-православний діалог. Подасмо її нище в українському перекладі. Варто зауважити, що мабуть вперше після II світової війни появилась у пресі замітка про існування на території Радянського Союзу - Української Католицької Церкви. Це, в який спосіб є вона схарактеризована, лишаємо увазі читачів.

"Зустріч представників двох найбільших християнських Церков, яка відбулась у половині жовтня в Італії у Венеції, привернула загальну увагу. Ще до недавна відносини між Православною і Римокатолицькою Церквами складались ненайкраще, були холодними і характеризувались взаємним недовір'ям. Не мало причин привело до цього.

Характерним є суперечний підхід Ватикану до положення вірних, зокрема католиків в СРСР, а також підтримка Ватикану для уніатської Церкви, яка діє підпільно на території СРСР.

Верхівка римської курії вважає, що слід відродити уніатську Церкву, яку зліквідовано у 1946 році на

львівському соборі уніатського духовенства – окреслюється це рішення, як нелегальне.

Ватикан, як здається, не хоче прийняти до відома фактів, які лягли в основу цієї проблеми, і замикає очі на це, що верхівка уніатської Церкви довгими роками спричинювалась до національної погорди українського народу, в роках II світової війни осквернилась зв'язками з Фашистськими загарбниками, а згодом з націоналістичними, антирадянсько спрямованими колами української еміграції.

І сьогодні діяльність закордонного "начальства" уніатів спрямована роз'єднання радянського суспільства і на збільшення роздорів між національностями.»

ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ

ХТО ТАКІ СТУДИТИ ?

Студити – це монахи Східної Церкви, які живуть за правилами св. Теодора Студита /759-826/, ігумена монастиря, заснованого в V ст. патріциєм Студіосом у Константинополі.

Студитський устав з Царгороду поширився на гору Афон і на південну Італію. В руській Церкві устав введений був преподобним Теодозієм Печерським біля 1070 року в Києво-Печерській Лаврі. Цей монастир набув такого великого значення у релігійно-моральному і культурному житті та освіті нашого народу, що всі монастирі приймали його устав і старалися наслідувати монаше життя. Студитський устав держався у нас до половини XIV ст., а пізніше почав уступати єрусалимському уставу. Монастирів з іншим правилом на Русі-Україні тоді не було.

Коли тепер говоримо про "наших монахів", асоціюється це нам з ОО. Василіянами, які тривало увійшли до нашого церковного життя. Василіянський орден вельми заслужився для УКЦ на багатьох площинах, особливо в душпастирстві, видавничій та науковій роботі. Однак був час, коли василіяни приймали до чину багато латинників-поляків, що дало негативні наслідки. Крім цього

ОО.Василіяни двократно в своїй історії були реформовані єзуїтами, в наслідок чого здобули дружність і динаміку західного чернецтва, але загубили дух східного монашества, того, яке тисяча років тому пишно розцвітало на Русі-Україні.

Відновлення східної чернечої традиції пов'язане з іменем митр. Андрея Шептицького. Митрополит не бажав "оснувати якийсь новий чин". Він бачив, що багато монаших покликань серед нашого народу, головно серед селян, не знаходило собі місця в існуючій тоді у нас монашестві, яке приймало передусім таких, що мали освіту або якесь ремесло.

Спонукало митрополита те, що в кількох місцевостях самочинно повстали малі групи побожних селян, які жили, по своїй змозі, монашим життям. Він зацікавився ними і почав їх вести згідно з древніми уставами студитських монастирів, що століттями існували на грецькому та слов'янському Сході.

Початки відновлених Студитів у Галичині були скромні. У 1904 р. митр. Андрей, як Архимандрит Студитів побудував перший монастир у Сквилові біля Львова, і вже в 1906 році написав "Типікон", який прийняв і затвердив галицький єпископат на своїй конференції у Перемишлі 30 жовтня 1906 р.

У 1908 р. Митрополит післав кількох монахів до села Камениця в Босні для обслуги українських селян, що туди виемігрували. Однак в 1914 р. церква згоріла, а коли її відбудовано по війні, сербський уряд виселив монахів /1924/.

У 1909 році у Львові постав монастир Студитів на вул. Петра Скарги біля собору св.Юра. Там зібрано велику бібліотеку, в основному, із творів про східне християнство

Під час I світової війни Сквилівську лавру зруйновано, всіх монахів, не змобілізованих на війну, заарештовано, та за доносом польського офіцера, вивезено до Таллергофу і Ештергому. Тим, кому вдалося вернутись до Галичини, митр.Андрей віддав митрополиту літню резиденцію в Уневі, і з того часу почався наново розвиток студитських монастирів у Західній Україні. Так поставала Унівська лавра Успення Матері Божої.

Студити не діяли лише в одному напрямку. Деякі брати їздили на богословські студії до Львова та до Риму, інші займалися ремеслом, рільництвом, вели домашнє господарство, опікувались сиротинцями і бурсами в Уневі і на Личакові у Львові, заклали бібліотеку "Студіон" у Львові, малярську школу і палітурню в Уневі. Деяких ченців післано до парафіяльної чи місіонерської праці. З 1935 р. Студити почали видавати місячник "Ясна Путь" /для внутр. вжитку/ і "Промінчик Сонця Любові" для народу.

У 1939 р. Студити мали 8 монастирів /у тому 2 лаври/ і 3 місійні станиці /на Підляшші - Заболотів і Шістка та на Поліссі/. Усіх ченців було 225 /у тому числі 22 ієромонахи/. Головним настоятелем Студитів був митр. А.Шептицький з титулом Архимандрита, а по його смерті - брат Митрополита Климентій Шептицький.

Друга світова війна перервала ріст студитських монастирів в Україні. Одних ченців заарештовано, або вони загинули, як мученики й ісповідники, інших вигнано з їхніх монастирів. В Святоуспенській лаврі в Уневі влаштовано концентраційний табір для духовенства, яке не визнало православ'я. Мала групка монахів через воєнні дії опинилась у Західній Європі, з рештою української повозної еміграції. Ці ченці переїхали Угорщину, Австрію, Німеччину й Бельгію та накінець, за старанням сп. Борецького виемігрували до Канади. Там вони поселились у місті Вудсток, Онтаріо, де проживають до сьогодні. Свою обитель назвали вони Святоуспенським монастирем на честь матірної лаври в Уневі.

Коли в 1963 р. Митрополит Йосиф Сліпий опинився на волі, взяв на себе обов'язок опікуватися Студитами. В наступному році він придбав обитель над Альбанським озером біля Риму. Відбулося торжественне відкриття і посвячення нового монастиря, якого від початку назвали - "Студіон".

Монахи Студіону займаються іконописом, науковою працею, друкарством та господаркою. На Студіоні відбуваються реколекції та дні обнови релігійних груп і поодиноких осіб. Багато чужинців, зацікавлених східним чернецтвом, відвідує

цей монастир.

Крім римського та канадського монастиря, коротко існувала студитська обитель у Парагваї, а у сучасну пору створено нову у Америці, де монахи обслуговують парафію св.Миколая в Пассаїку, Н.Дж.

З благословення Патріярха Йосифа Архимандритом Студитів поза Україною став у 1978 р. ієромонах Любомир Гузар.

Монахи Студити є також на Україні, де знаходяться в такому самому положенні, як ціла наша каткомбна Церква, якій відмовляється права на офіційне існування.

У цій статті говорилось уже, що головною причиною оновлення студитського монастиря був його характер, типовий для східного монашества та для перших українських монастирів. Є також деякі інші характерні риси студитського уставу.

Студитські монастирі не творять у своїй цілості якогось чину, ані не є зцентралізовані під однією владою. Кожна Лавра з долученими до неї монастирями становить для себе окрему одиницю. Лаври між собою можуть створити спільну раду - федерацію. Лаврою управляє ігумен, якого вибирається на ціле життя та посвячується окремим чином. Такий ігумен не має бути прелатом в розумінні латинської Церкви, але старшим між братами і їх провідником.

За старинним звичаєм, що був загально прийнятий у первіснім монашестві, немає в братстві по Студитському Уставу різниці між іноками, рукоположеними і нерукоположеними. Одинокі різниця є в ступенях монашого життя: новики-архарії /початківці/, монахи малої схими /повне приречення/ і монахи великої схими /особливе зобов'язання до строгішого життя/.

* Іван Добошак

Редакція "Свічада" одержала копію листа, який молодь Люблина вислала до газети "Літературна Україна". Подаємо нище його зміст.

Дорога Редакціє !

З увагою читаємо Ваш журнал і помічаємо щораз більшу увагу, яку приділяєте болючим справам щоденного життя у загальнонаціональному масштабі та у вимірах одиничної людської долі. Спостерігаємо щораз більше довіри до Вас у людей тому, що не уникаєте проблем гострих і болючих. Рішили і ми написати до Вас надіючись, що наш голос не лишиться непоміченим.

Нові кордони встановленні між ПНР і УРСР у 1944 році відлучили частину корінних українських земель, розташованих найдалі на захід від України. Наші діди і батьки не хотіли в рамках виміни населення, їхати у далеке незнане на Радянську Україну, і вибрали рідне село, де спочивали їх предки, де все було їм найближче і найдорожче. Там прожили вони своє дитинство, молодість і є дуже природним, що не хотіли того покидати.

Але вже незабаром виселено всіх, не питаючи про згоду, з Лемківщини, Посання чи Холмщини на північні та західні окраїни Польщі, та розкинено по кілька сімей у одному селі з думкою про асиміляцію. Однак наші батьки перетривали період культу одиниці і всіляких помилок, коли заборонений був кожний вияв національних почуттів і свідомості. Змогли також, mimo несприятливих обставин, переказати нам національну свідомість, любов до рідної мови, традиції, що так часто Вас дивує, коли доведеться зустрічати з нами. Ми виховані на спогадах бабусі про рідне село у Карпатах, виростили заслухані в рідну пісню.

Однак Україна, це не лише батьківська хата, це також надбання довгих поколінь, це сучасність з усіма подвигами і проблемами. Тому хочемо краще пізнати свою Батьківщину, щоб бути її повноцінними силами і любов до неї переказати власним дітям.

Під час зустрічей з гістьми з України: науковцями, літераторами, артистами завжди ставляється питання - Коли ми зможемо приїхати у Київ, Полтаву чи Запоріжжя, щоб як українці, а не чужинці вільно відвідувати Батьківщину ? Коли буде можливість поїхати на курси української мови і культури, так, як наприклад приїжджають поляки з закордону до Польщі вчитися мови батьків? Знаємо, що в Київ приїжджають курсанти - вчителі української мови з Польщі, приїжджає укр. молодь з Канади. У нас родиться питання: В чому ми гірші від українців з Канади ? Чому вони можуть приїхати, а ми ні ? Чи тому, що вони мають долари ? Чому є можливі піші мандрівки укр. молоді з Польщі по Словаччині, а по Україні неможливі ? Чому б нам не зробити велосипедного рейду до Києва чи інших місць ?

Оскільки Радянський Союз найпередовіша країна, найбільш демократична у світі, то чому цього не видно на ділі ? Якщо Радянський Союз не боїться потужної американської ядерної зброї, то чому боїться туристів з дружніх соціалістичних країн ? Чи знайдеться хтось мудрий відповісти на ці питання ?

Ми знаємо, Шановна Редакціє, що не є Вашою справою вирішувати складні проблеми. Просимо однак за Вашим посередництвом переказати наші питання відповідним властям, Товариству "Україна" та всім, хто може нам допомогти. Надіємось, що завдяки перебудові ці проблеми також знайдуть позитивну розв'язку або принаймні конкретну відповідь позбавлену пустослов'я.

Зі словами пошани до Вас
українська молодь м. Люблина

Шановні й дорогі Редактори "Свічада"

Примно зазвучала мені назва Вашого часопису, перше число якого /листопад 1987/ я прочитав від початку до кінця. Свічадо - слово поетичне й архаїчне, вносить елемент високого стилю, означає і "підносний свічник для багатьох свічок", і "дзеркало". Оці значення спонукують мене відразу говорити про світло доброго прикладу, про виміну передуманих ясних думок і втискається

побажання, щоб відзеркалювалося у Вашому "Свічаді" наше скромне нелегке життя, особливо духовне, коли оце засвітилася іскорка надії.

Можна позаздрити Вам, поколінню наших дочок і синів. Прийшов бо час більших можливостей і потреб духовних переживань; минає час побоювань та наставлення на тимчасовість прожиття за всяку ціну. Ваше покоління хоче жити більш нормально, без страху й комплексів і має на це право.

Не забувайте, однак, про заслуги Ваших батьків і матерів, які дали Вам основи Вашого думання, того, що маєте, змісту й форми вислову. Зміст це свідомість того, хто Ви, звідки ваш рід походить і які пов'язані з цим доля й обов'язки свідомої, інтелігентної людини, що входить у життя в нелегкий час загальної зневіри й практицизму. Це також пам'ять про минуле, славне і неславне, з чим вам приходить жити кожного дня, для чого треба вчитися захищати славу минувшину, пояснювати спірні справи та помилки предків.

Ваші батьки передали вам, як правило, найкращу, бо рідну форму вислову, що найліпше пристав до змісту. Оцієї материнсько-батьківської мови треба весь час вчитися, плекати її в собі та навколо себе. Коли б нам мова десь загубилася, будемо дуже бідні, майже голі, без аргументу на існування як особна група.

Мова 1-ого числа "Свічада" літературна українська і правильна. Лиш де-не-де можна знайти помилку навіть граматичного порядку; до таких помилок зачислити можу форму давального у словосполученні зі стор.3: "завдяки проф. М.Лесюві" треба: "завдяки /.../ Лесеву" або "Лесіву". Доречі, з цим прізвищем були клопоти не тільки граматичні віддавна до нині, але треба пам'ятати, що воно за походженням присвійний прикметник.

Форми місцевого від польських місцевих назв у Колобжегу, у Лемборку, Пасленку, Міендзилесю повинні згідно з українською граматичною мовою звучати: у Колобжезі або в Колобжегові, у Лемборці, в Пасленці, Мендзилесі.

До граматичних помилок треба зарахувати форму орудного "одиноким студитом.." /треба "студитом", бо у називному студит, а не студита/.

Думаю, що в усіх вищеназваних помилках діє інтерференція польської мови, що не може дивувати.

Можу також вказати на слова й форми, які добре було б замінити на більш нормативні з літературної точки зору. Отже, якщо хочете послухати ради, то:

не: будовання, організованя, приготования, але правильне: будування, організування, приготування;
не: загороження, загорожуючі, тільки: загроза, загрожуючі /від дієслова загрожувати/;
замість: епархія, еромонах, епарх, згідно з сучасними нормами української мови повинно писатися ієрархія, ієромонах, єпарх;
замість післанник треба: посланник або посланець, що від посилати, послати, а може й посол;
не забувайте про інтерпункцію, особливо трапляються помилки в уживанні коми;
старайтеся зберігати милозвучність мови, щоб не допускати до таких звукосполучень, як "але і є", "якщо іде" тут ліпше було б "якщо йдеться про" або "якщо говорити про".

Не хочу чіпатися дрібничок, хочу лише звернути увагу на те, що виправляти мову, форму нашого вислову треба і цього ніколи забагато не буде.

А зміст першого числа надійний, він щойно починає роз'яснюватися; важлива для нас культура, до якої належить Церква й релігія, історична пам'ять та багато інших елементів з мовою та літературою включно. Зміст буде залежати від авторів - редакторів, а також і від читачів, якщо вони відгукатимуться і приймуть запрошення до дискусії.

Нехай же ж оце Ваше /і наше/ "Свічадо" буде згідно зі своєю назвою світлом і дзеркалом нашого життя у такій дійсності, в якій нам прийшлося активно існувати. Вітаю Вас з появою часопису з глибокою надією, що оця мовна ластівка, одна з небагатьох, дасть нам культурну користь і радість з написаного й прочитаного. Хай Бог дасть Вам силу, насагу і витривалість на довгий час у праці ад майорем Dei et Патріс гльорям !

М. Лесів
Люблин, дня 8 січня 1988.

ХРОНІКА

У днях 21-30 вересня 1987 відбувся в Римі Синод єпископів помісної Української Католицької Церкви. Цим способом увійшли ми в ювілейний рік святкування Тисячоліття.

Папа Іван Павло II одержав листа з України від єпископів, священників, монахів, монахинь і вірних, в якому звертаються вони з проханням про поміч у справі легалізації УКЦ в СРСР. Листа підписало біля 200 осіб.

18 вересня 1987 р. прибув з Москви до Амстердаму Йосиф Тереля з сім'єю. Від імені Блаженнішого Мирослава Івана привітав його на летовищі о.д-р І.Дацько. Після відпочинку родина Терелів переїхала до Канади

Напередодні Синоду католицької Церкви, Українське Патріархальне Світове Об'єднання зорганізувало, в днях 23-27 вересня, конгрес з темою "Українське християнство назустріч другому тисячоліттю".

Протягом жовтня ц.р. у Ватикані відбувся VII Папський Синод. Дискутовано над питанням "Покликання і завдання мирян у Церкві та у світі, в дусі II Ватиканського Собору". Активну участь в об'єднанні синоду взяли єрархи УКЦ: Блаженніший Мирослав Іван, митрополити Максим Германюк і Стефан Сулик.

8 і 17 жовтня у Римі відбулися дві зустрічі представників польського єпископату з єрархією УКЦ. В польській колегії в Римі Кардинал-Примас Йосиф Глемп з єпископами гостив Блаженнішого Мирослава Івана та митрополитів Максима і Стефана. Примас Глемп запросив українську єрархію до Ченстохови на святкування Тисячоліття Хрещення Руси-України, які відбудуться 10-11 вересня 1988 р. Вдруге єрархи обох Церков зустрілися в Українській Папській Колегії св.Йосафата. В часі зустрічі сказано знаменні слова: "Ми Єрархія УКЦ - простягаємо братню руку до Братів Поляків на знак поєднання, взаємного прощення і любові", "Ми є довжниками супроти Вас, браття Українці, бо ми

не вміли ввести в життя науку, яка випливає із Святого Хрещення".

В минулому році своє сорокліття обходила організація "Церква в потребі", яка від 1947 р., під проводом о.Веренфріда ван Страатена, займалась організуванням християнської допомоги. В часі святкувань в Римі Блаженніший Мирослав Іван заявив готовість до взаємного прощення з російським народом.

З огляду на Марійський рік, група мирян Іданська з Олегом Гнатюком на чолі, організувала "Марійний концерт". Виступали на ньому: діти, молодь, бандуристичні і хор з Іданська, сестри Василіянки, а також група з Любліна з програмою "Метаноя" під керівництвом Є.Рибалт.

29 листопада вірні Любліна прощали нововисвячених ієреїв, які закінчили навчання в Вищій духовній семінарії. По Службі Божій влаштовано гостинне прийняття в залі семінарії.

29 листопада прибули до Любліна представники редакції студентського часопису "Зустрічі". В бурхливій дискусії з місцевою молоддю порушено деякі з основних справ українського життя.

17 жовтня відбулась чергова проща молоді до Ченстохови. Артистичну програму приготували питомці люблінської семінарії, спільно з молоддю лігницького лицю.

Жюрі нагород Фундації Івана Павла II, на своєму другому засіданні в жовтні 1987 року, одну з трьох нагород присудило д-р.Володимирові Мокрому, за "суспільно-моральну діяльність в справі польсько-українського порозуміння і зближення, і за наукові досягнення вказуючі на християнське коріння української культури.

Представники студентів Люблінського католицького університету звернулись до проректора Івана Шляги з проською про створення лекторату української мови. Після його наради з ректором, відповідь була негативна.

ДРУКУЄТЬСЯ НА ПРАВАХ РУКОПІСУ. ВИДАЄ МОЛОДЬ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ У ЛЮБЛІНІ. АДРЕСА ДЛЯ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ - BOGDAN TROJANOWSKI UL. ŚWI ERCZEWSKIEGO 14/14 11-200 BARTOSZYCE